

"I did not have sexual relationship with that women!"

Реченица по којој ће, можда, бити упамћен 42. председник Америке Вилијам Клинтон, одмилоште назван Бил постала је популарна широм света, али је и била разлог многобројних политичких потреса које је изазвало лажно сведочење под заклетвом првог човека најмоћније државе света која се поноси тиме да њена снага не лежи ни у војсци ни у новцу већ у апсолутној посвећености праву и правди.

Старомодно тумачење дефиниције секса и слободна, необавезујућа интерпретација касније доказаног оралног задовољавања у О(р)валној соби, замало овог лидера Слободног света није коштала председничког мандата, односно покретања импичмента, другог у историји после Андрју Џонсона (Ричард Никсон је избегао ту процедуру подневши оставку).

У политици није важно само шта се говори већ и ко говори и самим тим изговорена реч има своју тежину, а степен поверења у изговорено требало би да расте са степеном одговорности коју нека државна функција носи.

У Србији је, наравно, и ово постављено наглавачке.

Чини се да безобзирност у лагању расте са порастом моћи коју доноси положај у државној или политичкој хијерархији.

Неодговорност према изговореној речи постала је део фолклора и уобичајени вид комуникације у јавном простору.

Најгоре од свега, што је и публика (читај гласачи, народ) постала део те представе, па понекад све јачим аплаузом награђује све већу лаж или све више верује оном који ју је

"Необавезујућа" лаж и српска политичка мочвара

Пише: Александар Дикић
уторак, 23 октобар 2012 07:06

више и чешће лагао.

Примера је толико много да је за један кратак преглед довољно навести пар флагрантних случајева којима је заједничка карактеристика макијавелистички приступ бескрупулозне борбе за опстанак у игри која би се могла назвати „власт или смрт“.

Да ли је потребно подсетити на речи новоизабраног председника Николића које је изговорио на митингу у Беошкој Митровици где је директно забарикадираним Србима да им његов избор доноси привољивање брзоскопских војних интервенција? Да ли су ти људи још уморни од крвавих ратних злочина? Или још крвави и бољу од њихових ратних рана од гумених и латексних бомби? Или су још понудили председнику да се одрекне да би укратко подразумевала прекид преговора са приштинским институцијама, поништавање претходних договора који нису у складу са Уставом и њихово директно укључивање у нови преговорачки процес на сасвим другим основама?

Да ли су ти људи били слагани?

Нека они сами одговоре на то питање, доста су други доносили одлуке у њихово име, па ћу се и ја суздржати од тога.

Да ли је тешко присетити се изјава садашњег првог потпредседника Владе пре само четири године када је при чистој свести и здравој памети дао завет да никада неће

"Необавезујућа" лаж и српска политичка мочвара

Пише: Александар Дикић
уторак, 23 октобар 2012 07:06

правити коалицију са Социјалистичком партијом Србије и да, ако и његова странка то буде учинила, он у таквој извршној власти сигурно неће учествовати?

Какву тежину сада његове речи могу имати?

Да оставимо по страни обећање од хиљаду евра или бајку о непартијском запошљавању или мантру о децентрализацији која се и даље понавља док се на брзину и испод жита саставља републички буџет који неуставно умањује покрајинска средства, Млађана Динкића је довољно подсетити на његове изјаве из овогодишње предизборне кампање и проверити да ли ће барем спустити поглед, зацрвенети се у лицу или се пак извинити за панично најављивање формирања „велике коалиције“ после избора, за бацање рукавице демократима у лице јавно се обавезујући да неће правити коалицију са напредњацима при том захтевајући од својих дојучерашњих партнера да ураде то исто.

А када је добио тражена уверавања, онда је сам уточиште нашао код оних са којима се у друштву није могао ни замислити пре објављивања резултата председничких избора.

Како му, не само садашњи партнери, већ и бирачи после таквог преокрета могу веровати, а што је још важније, како се таквом човеку може поверити финансијска политика ове државе?

О превртљивости садашњег премијера довољно су говорили његови садашњи доглавници.

Ни опозиција, нажалост, не стоји много боље.

"Необавезујућа" лаж и српска политичка мочвара

Пише: Александар Дикић
уторак, 23 октобар 2012 07:06

Бивши председник у ноћи свог највећег пораза изашао је пред новинаре онако како сваки поражени Србин излази – сам, остављен од свих оних који су му били уз скуте док је био на челу државе – са намером да за одређено време напусти политичку сцену и да се видимо у „другом филму“ који сигурно не подразумева премијерску позицију иако за њу постоје математичке комбинације.

Само неколико дана било је потребно да Борис Тадић сам себе демантује и уз невешти изговор да је „натеран“ од стране Председништва странке крене у мучне преговоре и ценкања не би ли своју страначку олигархију одржао на власти.

Његов потенцијални наследник пред унутарстраначке изборе неколико пута је наглашавао да док год је Борис Тадић кандидат за председника странке он за ту функцију није заинтересован. Сада, како ствари стоје, опет се спрема јефтин и већ потрошен изговор да ће и Драган Ђилас бити „натеран“ од стране партијских одбора да преузме одговорност и прихвати кандидатуру за лидера Демократске странке.

Да ли је на делу намерно стварање политичке мочваре у којој је лаж добила легитимитет, у којој ни реч ни положај више не обавезују?

Ако јесте, онда грађанима који живе, не у већ под таквим системом мора бити кристално јасно да у мочвари не расте ништа што даје јестиве плодове. Напротив, она је извор разних болести.

Лек је, ипак, само у рукама грађана.

"Необавезујућа" лаж и српска политичка мочвара

Пише: Александар Дикић
уторак, 23 октобар 2012 07:06

Ако се мочвара исфилтрира и ако се одстрани политичари који су свој мандат заслужили лажима, онда се и вода моће избистрити, а ствари могу да постану јасније.

У супротном, ловци у мутном ће наставити да паразитирају на грбачи коматозног народа који изгледа реагује само на најгрубље лажи сервиране бомбастичним насловима жуте штампе која је постала канализација за наводњавање и продубљивање политичке мочваре.

Она чувена фраза „сви су они исти“ је само забијање главе у муљ и није реакција одговорног бирача.

Избора сигурно има, треба само победити сопствену лењост и наметнуту одвратност према политици и развити код себе праве критеријуме приликом одабира људи којима се даје поверење.

Поставимо за почетак просто питање:

Ко увек може да нас погледа у очи?